

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

'Via crucis' verbal

LA TRAMA: París, avui. Robert Langdon, professor de simbologia sacra, és sol·licitat per la Policia francesa per resoldre l'assassinat d'un especialista en art religiós aparegut mort dins el Museu del Louvre. Langdon, advertit per Sophie Neveu, neboda de la víctima, s'assabenta que la seva vida perilla. La persecució es complica i la parella és assetjada per la Policia, un monjo albi i per un personatge tèrbol.

LA PEL·LÍCULA: Encara hi ha algú que no sàpiga que el darrer film de Ron Howard (malgrat el seu nom etílic, Howard resulta cineasta força ensopit) és l'adaptació cinematogràfica del *best-seller* de Dan Brown que ha inaugurat el fenomen llibresc d'aquest segle XXI? Amb la contundent eficàcia bèl·lica que els aliats van desembarcar el dia D a Normandia, la Sony ha envaït les pantalles mundials amb el D Da Vinci. A l'Estat Espanyol de l'Estatut català i la Champions del Barça, la distribuïdora s'ha tret de la màniga 759 còpies. Súper rècord. De Harry Potter només se'n van fer la meitat. A la Lleida de l'Aplec del Cargol i l'Art Diocesà en Litigi, de les 19 pantalles (incloent-hi les tres minis

El código Da Vinci

Director: Ron Howard.
Intèrprets: Tom Hanks, Audrey Tautou, Ian McKellen, Paul Bettany, Alfred Molina, Jean Reno. EUA, 2006. 149 minuts.
Lauren, Rambla.

del Funàtic), 6 -un terç- estan ocupades per les aventures dialèctiques del cepat Tom Hanks i l'anorèxica Audrey Tautou, a la recerca del calze mític. Howard (*Una mente maravillosa*) supedita l'acció dramàtica i visual al discurs oral farcit de tòpics sobre organitzacions més o menys secretes –Opus Dei, Priorat de Sió, Vaticà–, alhora que retrata de manera claustrofòbica carrers i monuments de París, Londres, Escòcia. Amb tot, però, si se sap vèncer la sopor del ritme d'un es imatges que es confien a la banda sonora –els càustics diàlegs de Ian McKellen i la música de Hans Zimmer- el film no escup els espectadors de la sala.

LA FRASE: "La mente ve lo que quiere ver". Afirma el sempre inspirat McKellen. I és cert. Cada espectador té la seva pel·lícula al cap ja abans de passar per taquilla. A poc que el cineasta tingui la sort de connectar amb el desideratim personal i intransferible de cada públic, la cosa es convertirà en èxit. Perquè si la novel·la milionària no sent res de l'altre món s'ha venut arreu, el mateix pot passar amb una pel·lícula més que fluixa.

LA RECOMANACIÓ: De visió obligada per a cruspadors de Dan Brown. Els qui no hagin cedit encara al reclam pseudoliterari del fenomen tenen ocasió per blasmar contra el raspat de cervell imposat per uns mitjans de (in)comunicació social.